



Això era un voltor que vivia per sa Serra de Tramuntana. Una vegada estava posat damunt un revell, molt reblit de branques i brotim, amb una aritja enfilada que el tenia tot embarriolat.

Dedins hi havia un busqueret, que cantava fort i enrabiàt.

I allà xec-xec i més xec-xec, i ala petit.

Es voltor s'arribà a empipar, i diu:

>¿ Què dimoni és açó, tanta de remor i tant d'escàndol?

Es busqueret aleshores va reprendre, en lloc de mencabar, com si ho fes aposta.

>¿ No t'he dit, cridà es voltor, que ja m'has fet es cuc de s'oreia malalt?

> Idò ja el te curaràs, si no vols que se muira! respon es busqueret.

> T'he dit que basta! digué tot cremat es voltor.

> Si no t'agrada, pren prim, homo! respon s'altre; i xec-xec i més xec-xec.

>¿ No veus que si davall, diu es voltor, i et pos una arpa damunt, no et veuran pus?

> Ara li fan es màneç! diu es busqueret. Gran església i pocs perdons! Tanta por me fas com un mosquit! I què t'has figurat, grandolàs de la guima. ¿ Te defii a tenir un arrap, ara mateix!... Hala!... davalla!... acosta't! Veiam quins arrambatges tens...!

Es voltor, fet un Nero, que hauria esclafat un re amb... so bec, davalla d'es revell, i enrevolta que enrevolta, i mira que mira, a vuere si afinaria un forat per on enfonyar es cap i es coll, per engolir-se aquell fotimó, tan renouer i llenguerut...

Tanta era sa ràbia que tenia es voltor, que casi no hi veia; i provava de ficar es cap per ses baldanes d'es revell, però no poria, perquè tot era un entreteixit d'aritja i brotim, i aquell caparrot no passava.

A la fi troba una mica més de forat; pega enforinyada amb tota sa força, i passa; però llavors hi va romandre, ben atabacat! Com es revell era tan espès, no hi veien allà dins tot d'una que un hi badava ets uis. Així és que es voltor romagué com a cego.

Es busqueret, s'hi acosta i li enfloca espipellada devers un ui.

> Ai! digué es voltor, tan fort com pogué, traquent es cap des revell, més que depressa.

> Ai? diu es busqueret. Ceba! ceba! que cou més que s'ai!... Si t'ets compat bé, torne-hi, cap vermei, i te faré sauvatge s'altre, si tan mal-apler el tens.

Es voltor no va anar més de peres: eixampla ses alotes, i per amunt s'ha dit.

No s'hi tornà posar pus d'alt d'aquel revell.

I, en sentir busqueret era com el dimoni amb la creu.

Així que, no vos poseu amb sos qui no se posen amb voltros.

Rondaies mallorquines d'en Jordi des Racó.
(Mn. Antoni M^a Alcover).